

Aliații cei dintâiu

Fuga rusului

francezii, englezii, și rușii mereu să sfătuiască: cum se iasă din încurcătura unde au ajuns? Caricatura de față — făcută de un german iscusit, — ne arată trei figuri amărite de aliați: cel lung e englez, care se vaită: unde sunt vapoarele noastre pancerate? Le-a scufundat germanul păcătosul! Francezul din stînga plînge, că unde e armata lor puternică? Bietul rus, cel bandajat de medie aproape pe întreg corpul de multele rani primite de la soldații germani și ai noștri, se vaită și mai rău:

— La început fugeam înainte și acum fugim înapoi. Vai de noi!

Priviți la chipul acesta, care ne arată pe bietul rus în fugă mare care o săvârșește de un lung timp încoaci. Ai noștri îl urmăresc și îi împart cu fața veselă lovituri din ce în ce mai mari, cari îl fac pe rus să urle mereu, deschizându-și gurița cum nu se poate mai bine și frumos.

Pretul unui exemplar 6 fileri.

Orbi ori nebuni?

Nu știi ce să crezi în fine
De-au fost orbi, ori sunt nebuni
Cei-ce agită o țeară 'ntreagă
Peste un an tot cu minciuni?
Orbi, nebuni, în fine bieții
Sunt doar de compătimit,
Neamului a lor ispravă
Însă-i cert, n'a folosit...
Nu prin zarvă, nu cu vorbe
Azi un neam să fericeste,
Ci prin datorii, prin fapte
Ce loial le 'ndeplinește...
Nu prin cei ce părăsiră
Lași a neamului ursită,
Cei cari pentru noi muriră,
Ni-or da viață fericită...

H. C.

Drumul la Constantinopol e liber.

Acum că drumul este liber
La Constantinopol,
Ce va urma d'aci 'nainte,
Zău că m'aș rămăși p'un pol:
Nesățiosul Rus cum este,
Acum vă spui ca niciodat'
La Tarigrad are să mănec
Cum nu a mai mâncat — rahat!

Satyros

Ce e cu Italia?

În presă tot mai mult circulă svonuri,
Cari spun, că Italianii ar vrea să ceară
pace.

De când Marconi inventase
Telegraful fără fir
Și Italia crezuse
În succese fără șir...

Numai cât realitatea
A adus-o la rezon...
Nu mai naște, cât s'ar screme
Azi un alt — Napoleon...

Satyros

Un sfat politic.

Voind să te bucuri de libertate, cum-
pără-ți legea de naționalitate din Un-
garia, aruncă-o în Dunăre, și te mută pen-
tru totdeauna în Elveția.

Femeile.

O femeie fără rușine, e ca o floare
fără miros.

Arma femeilor sunt lacrimile.

Frumsețea seamănă cu o floare, mi-
rosul frumseții este virtutea.

Femeile seamănă cu ghicirile; de
dată ce le ghicești nu-ți mai plac.

E mai mică nenorocire să ai o femeie
urâtă, decât să păzești una frumoasă.

Invoiala.

— Of, scumpa mea Niniță, vrei să
mă iai de bărbat?

— Să văd: poți să-mi împlinesti ur-
mătoarele cerințe, ce-ți pui, ca să te
iau?

— Spune-le, dragoste!

— Ai să mă lași să merg ori-când și
ori-unde voi vrea.

— Totdeauna și ori-când, iubirea
mea!

— Și mama să stea ori-când cu noi.

— Totdeauna, îngerul meu!

— Și tu să nu te duci nici-când și ni-
căiri fără voia mea.

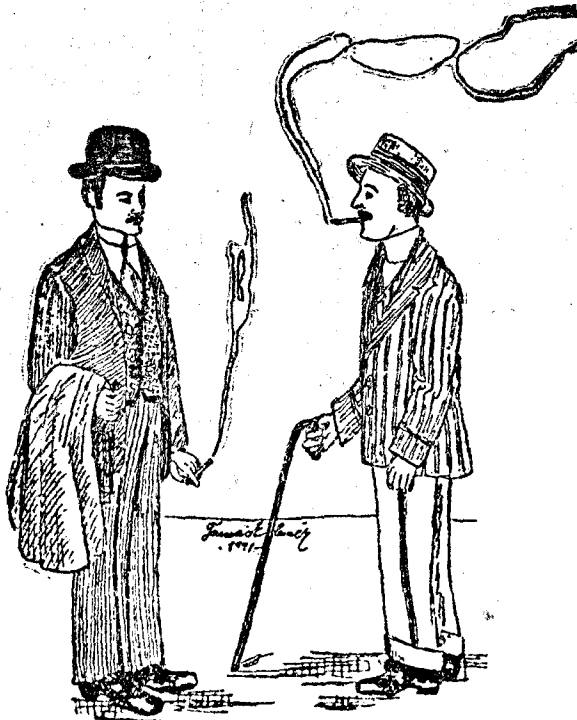
— Nu mă voi mișca fără a ta îngădu-
ință, ziua mea!

— Și când te voi chema undeva, o
să vii numai decât!

— Pe aripile zeului Amor am să sbor
la tine, fericirea mea!

— Ei, atunci nu te iau că — prea ești
prost!...

Dumineca.

— Nu te văd nici odată Dumineca la
plimbare cu doamna!

— Nu, fiind-că Dumineca este ziua
Domnului!

La frizer.

Frizerul: Cum dorți să vă tund?
Domnul (chiel):... În doi per...

Țiganul și iepurile.

Un țigan se duce odată pela nașu său
să vază ce mai face. Acolo, dete peste
masă întinsă, c'avea nașu-său oameni
la cules de porumb. Ce să facă, ce să
dregă! De chemat nu-l cam chema ni-
meni la masă, dar vorba aia: foamea
nu prea ocolește și dă d'adrechtul. Așa
și cu țiganul meu! Se așază pe nepof-
tite la masă, și dă și dăi, înainte cu
mâncarea, par'că nu mai văzuse sără-
tură pe limbă, decând îl ouase masa.
Nașu său îl lăasă. Mâncă țiganul și plecă
p'aici încolo, fără a lua și el, barim, o
drugă s'o arunce'n car. Cum ajunse a-
casă, ce-și făcu el socoteală: »Vezi, eu
m'am dus la nașu d'atâtea ori și-am
mâncat, dar nașu n'a mâncat nici oda-
tă la mine«. Și pe baza asta, se puse țig-
ganul să facă rost de-ale gustării. Ce
să facă el? Că la el nu găseai mălai să
orbești un șoarece! De untură nu mai
vorbim. Se gândi să plece la vânătoare.
Și, și plecă. În marginea unei porum-
biști văzu un iepure culcat și țiganul
începu a-și face planul, cum să facă și
cum să dregă cu el. Ajungând mai
aproape de el, începu a zice: jumătate
să-l duc la nașu, că... de, și eu ham
mâncat la el, și jumătatea haialtă s'o
duc acasă și s'o frig hântreagă, s'o pui
în saramură dă usturoi și ardei și pă-
burmă să mănânc, să mănânc, să po-
menească dancii mei cât o fi și cât or-
trăii.

Apoi, de bucurie dând chiot, iepuri-
le țăști, p'aci 'ncolo-i fu drumul, iar țig-
ganul rămase cu buzele umflate și cu
ochii sgâiți după iepure, cum se ducea.

Logografe.

!Cu s Români să trudesc.

!Cu i țigani sterpelesc.

(pdrz-pdes)

Prin g în zilele de vară,

În f pleci des peste hotară.

(prij - pjad)

!Cu f Româncă-și ține casa,

!Cu c 'și împedobeste masa.

(pncă-pnc)

Scenă pe tren.

Doi negustori, călătorind cu trenul,
ajung la o ceartă sdravănă. După-ce li-
se gătară toate vorbele mari și grele
de combatere, încep să-și dea înainte
cele mai gingașe:

— Ești un măgar!

— Ba, tu ești un bou!

— Ba tu un bivol de cei mari!

— Ține-ți gura, porcule! — și așa p'a-
ci 'ncolo.

Un călător intervine, și ca se puic
capăt furioasei scene, le zice:

— Incetați, vă rog a va spune pe nu-
mele — adevărat, că de vă aude con-
ductorul, vă cere taxă pentru transport
de vite!...

Atunci cei doi certati se împăcară.

Ce-aș face?

Ce-aș face:
Să am un milion...
Să fiu Napoleon...
Aș face, n'aș face,
Aș face 'n lume pace...
Atâta-i tot ce-aș face.

Ce-aș face:
Să fiu la mândra mea,
S'o pup pe cum aș vrea.
Aș face, n'aș face,
Aș face zău, ce-mi place,
Dar nu spun tot ce-aș face.

Ce-aș face:
Să am în birturi cont
Să fac câte un pont,
Aș face, n'aș face,
Ici cânele mort zace...
Vezi, asta n'o pot face!...
Ciriptic.

Bun răspuns!

Boier măria-sa: Măi, voi țărani
sunteți toți mojici!

Țăranul: O fi, măria-ta, da pe cât
tiu eu, nu toți mojicii sunt țărani!...

Tocmai pe tocmai.

Odată se bătea o ceată de țigani, cu
ceată de Români. Se bătură ziua toată
și o rupseră și din noapte. Cu chiu cu
vai se sfârși lupta, cam pela cântatul
cocoșilor noaptea. Bătaia a fost așa de
săpraznică, încât dela țigani a rămas
numai unul, iar dela români a murit
unul. Țiganul care rămăsese viu, plecă
spre casă să spună și dancilor isprăvile
luptei lor.

Pe drum se întâlnește cu niște oa-
meni cari încep a întreba pe țigan de
costul luptei. Cum a fost, cari au fost
mai tari, cari au ieșit biruitori, câți au
murit, și multe de-al de astea.

Țiganul, ca să nu fie mai prejos cu
răspunsul, zise:

— Hapăi să vedeți D-voastră: dăla
români a picat numai hunul, iar dăla
noi am rămas doar eu, și atâta tot, a-
dică tot așa tocmai pe tocmai: dăla ei
unul, dăla noi unul.

Reflecție filosofică.

Un pârhit privind mai multe șiruri de
cârnați proaspeți de porc expuși în vit-
rina unei cârnățării, exclamă:—

— Bre, ce ți-e și viața asta! Ieri ma-
țele erau în porc, azi porcul este 'n ma-
te!...

Podul d'o blană și bradiștea d'o tufă.

A fost un țigan, căruia Dumnezeu îi
dete patru galbeni. Al țigan își cum-
pără o iapă albă, grasă ca o mătă, niște
frâie de teiu și scări de blăni. Incălecă,
și cu cei trei galbeni în pungă se făcu
împărat. Plecă la târg să-l vază lumea
că e împărat. Românul cum află de
pleașca ce-a dat peste țigan, dete p'altă
cale și prefăcându-se orb, îi ieși 'nain-
te să-i ceară de pomană:

— Impărate luminate, fă-ți milă și
pomană c'un biet orb.

— Na mă? — îi zise cam aspru țiga-
nul, și-i dete un galben. Românul, haiț
p'altă cale și-i ieși înainte, prefăcându-
se iar orb.

— Impărate luminate, fă-ți milă și po-
mană d'un biet orb.

— Na mă! — îi dete și de data asta
un galben.

Românul tuge p'altă cale înaintea țig-
ganului.

— Impărate luminate, fie-vă milă
d'un biet orb.

— Na mă! — îi dete ș'al treilea gal-
ben.

Românul nu se lăsă și, dând p'altă
cale, îi eși iarăși înainte.

— Impărate luminate, fie-ți milă și
pomană, miluește-mă și pe mine, că
sunt un biet orb fără pic de ajutor.

— Nu mai am, mă. Trei galbeni avu-
sei și-i detei la d'al de trei ca tine.

— Impărate luminate, să-mi fie cu
iertare, dar am auzit că e bun părul de
împărat de dat pela ochi.

— Măi, da cine ți-a spus ție asta?!
Dar, de... dacă crezi tu așa, apoi să dai
și cu păr d'al meu pe la ochi, să-ți vie
lumină, să fac o pomană și mai mare.

Țiganul începu a se apleca după cal, să
ajungă orbul și să dea cu părul la ochi.

Românul se făcea că nu înemerește pă-
rul și dibuia, și boldicăia mereu. Găsi
părul, îngâmbând mâinile în iață, trase
pe țigan depe cal. Acum ține-te neică!

Unde mi ți-l lua la bătaie. Da bătaie, nu
glumă, soră cu moartea! Sbiera bietul
țigan, nu-i mai eră de împărăție, ci să
se vază scăpat cum o putea mai repede.

Când îl făcu scăpat, îi scăpărau călcă-
iele, de fugă ce fugea. Pe drum se întâl-
ni cu vre-o doi oameni care-l întrebară:

— Ce-ți este mă țigane, de fugi așa?

— Haoleo, românico... la podu
d'o blană și bradiștea d'o tufă, este o
carobină oarbă, cu rumanii are o co-
toarbă și cu țiganii, două. Mie-mi făcu:

Păru hale-pale
Și c...u otrocoale.

Vezi, așa i se păruse lui bietul, podul
d'o blană și bradiștea d'o tufă.

Răcnet de durere.

Ah, soacra mea, infamă soacră,
Nu credeți, cât e de haină,
Mi-ar scoate ochii, ochii cei buni,
Nu cari mă dor, cei »de găină!...

Iarnă grea.

— O se avem o iarnă foarte grea!

— De unde știi?

— Știu, că n'avem parale pentru
lemne.

Nici ciuleafăr nu poate zice.

Intr'o sară danciul al bătrân sta cu
puradelul al mic în pragul casii. Tot be-
lind și sgâind ochii pe cer, care era se-
nin, începură a vorbi între ei. Mai în-
tâi puradelul prinse a'ntreba pe dan-
ciu tasău, și a zice:

— Mă tetea, a ieșit lucisfenderu! (lu-
ceafărul). Dar țiganul al bătrân, să se
făcă mai cu cap și ca să mângâie pe
puradel, îi răspunde:

— Mânca-l-ar tetea, nici ciuleafăr nu
poate zice.

Dirigiabilul.

Mița: Ah, cât de veselă sunt, draga
mea! În sfârșit mi-am găsit un »dirigia-
bil!«

Sița: Cum, doar n'ai nebunit, de
unde ai tu bani se-ți cumperi un ae-
roplan?

Mița: Ei, aș, aeroplan! Ce vorbești
năzbutii... Mi-am găsit un bărbat...
ăsta are se fie dirigiabilul meu!

Dilemă.

De când te iubesc, Mărio,
Mă 'mbat tun de exploziv,
Nu știu, dragostea-i de vină,
Sau se face, că's betiv!??...

Ce a făcut Columb?

Prof.: Ce a făcut Columb îndată ce
a pus piciorul pe pământul Americii?
Elevul (zăpăcit): L'a... l'a pus... și
pe celalalt!...

Prea târziu.

Când am vrut să te sărut
Ți-ai închis gurița, fată,
Azi, când altă mi-am găsit,
Geaba stai gură căscată...

Țiganul și stupul.

Un țigan găsisese odată un stup cu albine, cu miere, și plecă cu el să-l ducă acasă. Pe drum românul îi ieși înainte c'o căldare în mână.

— Da hân'de te duci, rumânico, cu căldarea haia? — zise țiganul.

— Mă duc în pădure, să iau o căldare de miere dela stupul meu. — Da, țiganul, nici una, nici alta:

— Știi una, rumânico?

— Oiu ști, dacă mi-ai spune.

— Na tu stupu hăsta, și să-mi dai tu p'al tău. Dacă iei tu atâta miere! O căldare odată, păi, e ceva!

— Bine, mă țigane, așa să fie, dar bagă de seamă, când te-ai duce să iei miere, să umbli încet de tot, să nu faci gură sau să injuri.

— Bine, rumânico, așa am să fac.

Plecă țiganul cu căldarea în pădure ca s'o umple cu miere. Cum ajunse acolo, ce să vezi: era un stup de gărgăuni. Se sui în tufan. N'ajunse bine sus și gărgăunii se și băgară în păslea țiganului, de era vai de el!

Dar el zice încet:

Huș la Dumnezeu,
Huș la Maica-Domnului.
Huș la dracu să te ia...

Și ne-mai putând răbda înțepăturile gărgăunilor, începu a sbiera cât îi ținea gura:

Ține scara,
Na căldarea,
Că uite-mă și eu,
Buf!...

Și așa s'a săturat țiganul de miere.

Se poate?

— Cum se face, doctore, că unii oameni au părul negru pe cap și barbă albă?

— Să vede, că aceia și-or fi obosit mai mult fălcile, decât creerul!

Om ciudat.

Om ciudat mai e Românul,

Treburile bune greu le vede,

Dar în schimb ori-ce minciună

Fie cât de groasă — o crede.

Numai trei porunci, dar bune.

Să nu-ți poftesti nevasta altuia, căci e de ajuns, dacă fiecare își are pacostea proprie.

Să nu vorbești pe nici o fată de rău, că nu poți ști de nu-ți va fi cândva nevastă.

Să nu faci curte unei fete de care ești amoretat, căci în această stare nu-ți poți da seamă de ce plătește.

Despre sărutare.

Sărutarea este întâiul și cel de pe urmă cuvânt al dragostei.

Belot.

Sărutările de dragoste sunt ca și pecetile de ceară. Să pun fierbinți și se rup reci.

Saphir.

Dragostea și căsătoria.

Până când iubești, ești orb,

Dragostea e o eclipsă,

Insă după ce te 'nsori,

Vezi și tot ce nu-i de lipsă.

Când e mai bun avocatul și medicul?

Atunci, când n'avem lipsă de ei!

O cugetare.

Ciudată mai e și natura uneori. Face pe câte un om fără de nici un scop, pe câte un om din care ar fi putut face un bou aveau de folos pentru omenime.

Ochii tăi.

Ochii tăi sunt ca o carte

Ce mă farmecă enorm...

De o cetesc și'n vis, iubită,

Pe când dulce ochii-ți dorm.

Credința deșartă.

— Crezi și tu, că înseamnă nenoroc când sunt la masă 13?

— De sigur, mai ales când s'o fi găsit mâncare numai pentru 10!

La întâia vedere.

Tata: Eu judec pe fiecare om așa după cum mi-se pare la întâia vedere. Și nu m'am înșelat niciodată.

Milică: Ia spune, tătucule, eu cum ți-am părut, când m'ai văzut pentru întâia oară?...

Petrecerea lui Papugescu.

— Când îți petreci tu Papugescule mai bine?

— Când îmi petrec nevasta la gară.

Zestrea țiganului.

Un țigan se însurase de curând și se tot lăuda, că e și el acum în rândul oamenilor, că a luat zestre lucru mare, și câte și mai câte.

Un Român îl întrebă:

— Și ce-ai luat zestre, măi țigane?

— Am luat o oaie... și... și capra mai puține... — răspuse țiganul.

Cânele scump.

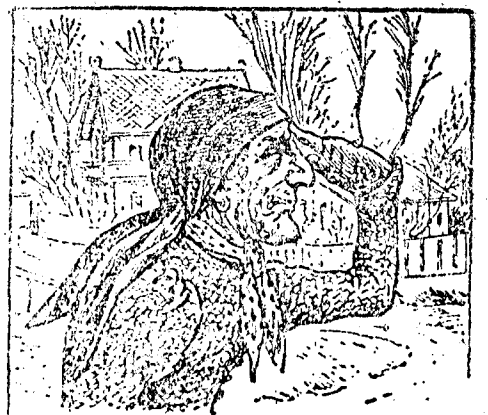
— Vezi tu cânele ăla de colo?

— Javra aia?

— Așa javră cum e, două mii de coroane se-mi dai pe el și nu ți-l'as vind?

— De ce Popescule?

— Fiind-că — nu e al meu!

GHICITURI

Unde e secretul?

Aflați-l.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Bărbăntiu.

Hr. «Poporul Român», Budapesta, Il a teza nr.